

O planetă însângerată, un Dumnezeu torturat

15 martie 2004

Gili Cârstea

Europa este în doliu, iar în Spania drapelele au coborât în bernă. Suntem alături de cei cu inima întristată și ne revoltăm împotriva acestor maniere hidoase de a obține rezultate politice prin violență și distrugere. Pentru manipulatorii destinelor planetare, viața omenească are la fel de puțină valoare ca și pentru generația din timpul Imperiului Roman. Este principiul după care s-a comportat mereu tatăl rebeliunii: "Puteți să muriți toți, dacă astfel obțin eu ce vreau." Tatăl nostru ceresc Se conduce după alt principiu: "Mai bine mor Eu, decât să sufere un singur copil al Meu."

Este plăcut să privim elanul de împreună simțire și emoție pentru cei loviți, solidaritatea caldă care a scos populația Europei în stradă vineri seara trecută. Pentru poporul nostru, posesor al conceptului despre marea controversă, întrebările ar trebui să fie mai profunde și mai serioase. Da, este normal să fim înduioșați până la lacrimi de agonia victimelor. Dar ne gândim oare, în același timp, la agonia pe care această tragedie o produce sufletului lui Dumnezeu? La chinul sfâșietor pe care îl suportă El atunci când o făptură a Sa, trup din trupul Lui, este strivită cu violență și aruncată la gunoi fără nici o remușcare?

S-a gândit cineva să-l prezinte condoleanțe lui Isus Hristos pentru pierderile din 3/11 sau pentru cele din 9/11? Ne trece măcar prin cap că s-ar putea să avem o mare parte din responsabilitatea acestor tragice evenimente? Este ușor să aruncăm vina în spatele Al-Qaida, ETA, Brigăzile Roșii sau asupra serviciilor secrete internaționale. Dar uităm că și ei sunt parte a familiei omenești, că avem o răspundere colectivă pentru aceste atrocități. Am ales căile noastre de rezolvare a treburilor planetare, în clară contradicție cu legile Lui, iar acum strigăm la Dumnezeu și întrebăm cum a permis o asemenea demență.

Guvernele lumii trimit scrisori de îmbărbătare guvernului spaniol. Bisericile fac și ele același lucru, publicând luări de poziție față de actele barbare care lovesc pe locuitorii lumii. Nu credeți că în aceste ore triste Guvernul Divin are nevoie de o reacție asemănătoare din partea guvernelor și bisericilor lumii? Nu credeți că universul spectator ar aprecia simpatia noastră pentru aceste pierderi, infinit mai serioase pentru percepția celor de acolo? Nu ar fi potrivit ca cel puțin Conferința Generală, sau Uniunile locale, să trimită o scrisoare de condoleanțe către Guvernul Divin, în care să recunoaștem, ca Daniel, că toate aceste pierderi sunt provocate de lipsa de seriozitate, fărădelegea și ușurătatea noastră și a părinților noștri?

Pe drumul pe care merge această planetă, lucrurile se vor agrava cu viteza luminii, până când oamenii "își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ." Iar noi, în cele câteva clipe care ne-au mai rămas, fluierăm a pagubă, dar continuăm să aiurăm despre succes, carieră, educație, stil de viață și nu mai știi ce exerciții spirituale pentru o viață abundentă. Laodicea nu se dezmente nici în clipe de maximă tragedie. Raportul divin din 1888 a fost cât se poate de corect: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore."